

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nedbaje důvodů, pro které odvolání odmítl, o odvolání po zákonu jednal.

Důvody:

Rekursu nelze upřít oprávněnosti. Nehledě k tomu, že odvolací soud, i kdyby jeho právní názor byl správným, neměl odvolání prostě odmítnouti, nýbrž měl je straně vrátiti, by domnělou formální vadu odstranila (§ 84 a 85 c. ř. s.), sluší uznati, že výklad, jež odvolací soud dává ustanovení Šu 465 odstavec druhý c. ř. s., je příliš úzkým. Úmyslem zákona jest, že strana nemá býti nucena, vyhledávati za účelem sepsání odvolacího spisu právní pomoc advokáta, nesídlícího v místě soudu. Má-li straně tato výhoda býti zachována ve všech případech, jak to zákon, nečině výjimek, zřejmě má na mysli, nutno připustiti, by odvolací spis byl nahrazen přiměřenými prohlášeními do soudního protokolu i tenkrát, když v místě soudu sídlí více advokátů, ale žádný z nich zastupování strany převzít nechce nebo nemůže, neboť v tomto případě měla by se věc pro stranu právě tak, jako kdyby v místě soudu advokátů nebylo. Jelikož je zjištěno, že v místě příslušného soudu sídlí jen dva advokáti, z nichž jeden zastupuje odpůrce a druhý zastupování rekurentky odmítl, není protokolární forma odvolání pochybena. Byla-li však žalobkyně oprávněna, prohlásiti odvolání do soudního protokolu, které je, pokud je zákon připouští, rovnocenné s odvoláním podaným ve formě přípravného spisu, advokátem podepsaným, a učinila-li tak, jak je nepochybně, ve lhůtě stanovené jí dle Šu 85 odstavec druhý c. ř. s., podala odvolání nejen v přípustné formě, nýbrž i zavčas.

Čís. 3914.

Bylo-li v posledním pořízení ustanoveno, že určité v posledním pořízení podrobně vyjmenované movitosti mají připadnouti jednomu, kdežto v š e o s t a t n í pak druhému, dlužno považovati onoho za odkazovníka, tohoto za dědice ze závěti.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, R I 428/24.)

V posledním pořízení Aloisa M-a byly jednotlivě vypočítány věci, jichž se má dostati dceři Anně, a dále uvedeno: »Vše ostatní náleží mé dceři Marii.« K pozůstalosti přihlásily se obě dcery ze závěti. Soud p o z ů s t a l o s t n í přijal na soud přihlášku Marie M-ové, nikoliv však přihlášku Anny M-ové. považuje ji za pouhou odkazovnici. Ve stížnosti namítaly obě účastnice, že nejde o závěť, nýbrž o pouhý dovětek a že pozůstalost měla býti projednána na základě dědické posloupnosti ze zákona. R e k u r s n í s o u d usnesení prvního soudu potvrdil. Důvody: Stěžovatelky postrádají v doslovu závěti ustanovení dědice z důvodu, že dědic není tam výslovně »jako takový« jmenován, čímž není prý zákonu vyhověno. Názor tento jest mylným. Ustanovením dědice ve smyslu Šu 553 obč. zák. rozuměti dlužno každé prohlášení zů-

stavitele, že určité osobě zanechává svou pozůstalost buď celou nebo nějakou v poměru v celku určenou část její (zlomek), tedy nikoliv určité předměty pozůstalosti. Na slovech, jakými ustanoveními to se děje, nijak nezáleží, poněvadž není zákonného předpisu, že jmenování dědice se musí státi určitými »slovy«. Stačí, když úmysl zůstavitelův jest jasným. Dle toho však nelze poslednímu pořízení Aloisa M-a upřít náležitosti závěti, ježto po individuálním výpočtu věcí a předmětů, jež připadnouti mají dceři Anně M-ové, nařizuje zůstavitel, že »vše ostatní«, tedy již nikoli individuálně označený zbytek celkem pozůstalosti »náleží mé dceři Marii«. To nelze jinak než jako ustanovení dědice posuzovati a právem bylo proto projednání pozůstalosti provedeno na základě posloupnosti ze závěti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mimořádný dovolací rekurs spatřuje zřejmé porušení zákona nižšími soudy ve výkladu posledního pořízení Aloisa M-a ze dne 3. června 1918, pokud byla uznána za dědičku ze závěti Marie M-ová, Anna M-ová pak za odkazovnici. Posledním pořízením nebyla sice žádná z těchto zůstavitelových dcer výslovně povolána za dědičku, nýbrž jen ustanoveno, že dceři Anně mají přináležeti pro případ úmrtí obrazy a jiné movitosti, v posledním pořízení podrobně vyjmenované — kdežto v š e o s t a t n í že náleží dceři Marii. Z toho je patrnou vůle zůstavitelova, že dceři Anně chtěl zůstaviti jen některé předměty ze svého majetku, přesně individualisované, že naproti tomu obmyslil dceru Marii veškerým ostatním svým jměním, kterého v poslední své vůli podrobněji vůbec neurčil. Usuzují-li nižší soudy z tohoto obsahu posledního pořízení, že zůstavitelovu dceru Annu, jež má z pozůstalosti obdržeti věci přesně označené, jest považovati jen za odkazovnici a že dědičkou ze závěti jest Marie M-ová, která se má ujmouti všeho ostatního jmění zůstavitelova, nejsou omezena poslední vůlí na nějaké určité předměty, nepřiči se tento právní názor nikterak zákonu, nýbrž vyhovuje ustanovením §§ 532 a 535 obč. zák. a dlužno mu přisvědčiti.

Čís. 3915.

Pohodlnější nebo prospěšnější užívání oprávněného pozemku (§ 473 obč. zák.) může záležeti i v tom, že vlastník nemusí jezdit po svém a může přejížděti po cizím pozemku.

Zásad zákona o cestě z nouze nelze použití, jde-li o platně nabytá práva služebnosti cesty.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Rv I 275/24.)

Žaloba o nález, že žalovanému nepřísluší služebnost jízdy po louce žalobkyně, byla procesním soudem první stolice zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m bylo žalobě vyhověno. **N e j v y š š í s o u d** obnovil rozsudek prvního soudu.